

Litt om mine oldeforeldre Helena Maria Andersdtr. (1853-1932) og Oluf Martinus Pedersen (1851-1934), Stavfjord.

De ble til daglig kalt Tinus og Hellena.

Det jeg forteller om her har jeg fra personer som kjente Hellena og Tinus godt.

Tinus var en snill og rolig mann i det daglige, men når det var dårlig vær, og spesielt når det lynte så var han alltid redd, og når det skjedde så flyktet han til en jordkjeller, og der kunne han også sove om natten. Det ble fortalt at Tinus en gang hadde blitt skikkelig skremt av lynet.

Hellena var veldig dominerende, og hun bestemte alt, både hvor mye mat alle i familien skulle spise, også hvor mye smør og pålegg som skulle være på brødskiva. Det er lett å forstå det slik at hun var ikke enkel i sin fremferd. Men det var vel slik at hun var både en dominerende og en respektert person på samme tid.

Tinus hadde en gang glemt et levende lys i uthuset, og med det resultat at uthuset brant ned. Dette var noe som hun ble mye forbannet for, og Tinus fikk nok mye skjenn for dette, selv om det var et hendelig uhell. Der var også lagret en del klær som også brant opp, og det var jo noe som var verdifullt den gang.

Ellers er det i dag ikke så godt å finne sikre opplysninger om livet den gang. Det er litt usikkert om han dro på fiske til Lofoten om vinteren. Hvis ikke drev han nok hjemmefiske i Stavfjorden om vinteren. Han drev også med skogbruk og gårdsbruk. Det var det hans far Peder Olsen var vant med. Han ble aldri noen fisker ettersom han var fra Gudbrandsdalen.

Tinus var nok en flink gårdbruker. Han ryddet også et lite stykke land på nordsiden ute i Stavfjorden for å ha slåttmark der. På denne plassen var det også et stort bringebærkjerr. En gang han kom dit så var der en masse stor og fin bringebær som var moden.

Han hadde ikke noe med seg for å plukke i, så han satte seg ned og spiste av kjerret. Etter en stund hørte han noe på andre siden av kjerret, og da han reiste seg opp så sto der en bjørn og spiste bringebær på andre siden.

Det er klart at han ble veldig redd, og var snar å komme seg til båten og ro fra land.

Det er kjent at på den tiden var det mye bjørn i fjellene omkring Stavfjorden, og det som fortelles om bjørnen og bringebæra foregikk vel omkring 1880 – 1890 eller helt på slutten av 1800 tallet.

Dette var en historie fra Hellenas og Tinus liv, slitsomt og mangfoldig som for alle som levde på den tiden.

Mai, 2015
Jarle Pettersen